

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De sublimi & humili potestate judicandi homines quam Christus
sibi datam dicit. Superbo maximè formidandum divini Tribunal judicii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Deo similes reddat. Neque enim aliter nos reddi similes quam humilitate, cum sine humilitate magnificentia superbos nos redderet & à Deo maximè dissidentes.

Quamobrem hic etiam atque etiam vide quanto sit cultus fovenda humilitas à qua est talis magnificentia, cui nulla par, similisque coram Deo reperitur. Quod si coram hominibus magnifici tanto sunt in honore, quanto nos esse videmus, quid sentiendum est de honore quem humiles consequuntur apud Deum? Sed vide etiam attentius qualis esse debet illa humilitas quæ est magnificentia parens & nutrix, nempe integra, sincera, indivisa quæ non partem sed totum reddat Deo. Sic enim egregiè S. Ambro-

sius, ut iam supra notatum est: *In vera humilitate nihil divisum, nihilque non solidum est, & ideo omnes participes suos unum facit, quia inæqualitatem ipsa non recipit. Hujus igitur boni proprietatem in confessione est gratia Dei, qua tota repellitur, nisi tota suscipiatur.* O verba aurea & auctore suo digna! Sed neque verba nec Auctorem magnificis, nisi facta verbis respondeat.

Vide in 4. parte, Feria 6. Hebdom. 16. Ubi hæc veritas explicatur:

Interrogatus quid primum in præceptis Christianæ religionis observandum; quid secundum; quid tertium: responde, humilitatem.

FERIA QUINTA.

DE SVBLIMI ET HVMI LI POTESTATE JVDICANDI HOMINES QUAM CHRISTUS SIBI DATAM DICIT.

Sicut Pater suscit at mortuos & vivificat, sic & Filius quos vult vivificat, Neque enim Pater iudicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio, ut omnes honorificent Filium, sicut honorificant Patrem. Joann. 5.

VERITAS PRACTICA.

Superbo maximè formidandum divini tribunalis iudicii.

RATIO HÆC EST INTER ALIAS, Quia illi maximè formidandum tribunal est, qui se dum viveret, divino iudicio magis opposuit.

Sed superbus se divino præcipue opponit iudicio. Ergo illi maximè formidandum tribunal iudicii. Ac proinde ipsa præcipue reformidanda superbia.

I. PUNCTUM.

EQ dementiæ & impietatis devenerant Indæ, ut Christum Dominum auderent accusare & velut reum læsæ religionis condemnare, quod non servaret dies festos, aut quòd se æqualem Deo faceret; quibus cum respondisset quæ heri considerata sunt, nunc addit, tantum abesse ut ab eis accusari & iudica-

ri possit, quin potius futurus sit aliquando ipsorum Iudex sicut & reliquorum hominum, jamque se in ea potestate constitutum esse à Patre, ut sicut Pater suscit at mortuos & vivificat, sic & Filius quos vult etiam mortificet, iudicet & condemnet, quia omne iudicium seu omnis iudicandi potestas illi prorsus relicta est.

Quæ certè potestas quàm sit honorifica, quàm sublimis & summa, quis non videt si præcipue cogitæalem hanc esse potestatem ut omnes omnino homines illi subdantur, agaturque in eo iudicio de re omnium maxima quæ est salus æterna. *Omnes stabimus ante tribunal Christi. Scriptum est enim, vivo ego dicit Dominus, quoniam mihi stelletur omne genu.*

At verò intuerè quanta humilitatem huic tantæ jungat potentia. Primum enim sibi ut homini datam hanc à Patre potestatem fatetur: Deinde quod certè mirum est, non aliter se usum illa potestate affirmat quàm prout noverit Patrem velle, & prout ipse Pater iudicavit. Sic enim expressè addit: *Sicut audio, sic iudico: & iudicium meum iustum est, quia non quero voluntatem.*

luntatem meam; sed voluntatem ejus qui misit me. O qualem humilitatem! Qui, ut ait sanctus Gregorius, tunc quoque obedit cum iudex venit. Quod & postea repetit Dominus cum dixit: Ego non iudico quemquam; & si iudico ego, iudicium meum verum est, quia solus non sum, sed ego & qui misit me Pater. Quasi diceret, si meares duntaxat ageretur, si de injuriis solum & calumniis quas patior quaestio esset, libenter cederem, libenter condonarem; sed solus non sum, non solus homo in me offenditur; et ipse est Deus qui est Pater meus, qui cum iudicet & condemnet offensam mihi a peccatore illatam, necesse est ut cum ipso eam condemnem, & meum iudicium non potest non esse iustum, quia idem est ac divinum.

Sic plane huiusmodi humiliter se ubique gerunt dum sublimiora quaeque tractant; cum e contra superbentiam in ipsis suis humiliationibus iatumescent & insistent. His sane praeter cetero: maxime formidandum est tribunal iudicis tam potentis & humilis Christi.

Quae veritas nobis hodie proposita, cum ex se pateat, tum vel hac etiam ratione magis clarescat. Si cui videlicet formidandum est iudicium illud animae, quod statim à morte fiet, maxime illi est formidandum qui dum viveret, suam divino iudicio iudicium magis opposuit. Nam primo cum is conformiter suo iudicio vixerit, oportet eum vitam vixisse plane oppositam Christo, sicut & ei oppositum ut supponimus habebat iudicium: quale autem iudicium illi homini post vitam futurum est, qui vitam omnino contrariam iudici vixit? Revelabitur ignominias sua, & vidabitur opprobrium tuum: ultionem capiam. & non resistet mihi homo.

Deinde verò cum suum iudicium praetulerit iudicio Christi, non potuit ista praesentia iudicii non esse injustissima & iniquissima, & roindeque praecipue iudicanda. Ego iudicio contemniam te cum. Denique cum id sit ratum quod perquam quis peccat, per hoc & torqueatur ut supra fusè est demonstratum; iudicio certe puniti & torquenti debet qui iudicio peccavit. Quod expressè refert Sapiens post denuntiatas poenas Regibus & Iudicibus terrae, Quoniam inquit, non recte iudicatis nos custodistis legem iustitiae. Horreat & cito apparebit vobis, quoniam iudicium durissimum his qui praesunt, fiet. Sic enim fiet iustae retributio & debita vicissitudo, ut qui durius & severius iudicium exeruerunt, durissimo ipsi exerceantur & condemnentur.

tur iudicio. O qualis tum status animae! O quam verè Prophetia Domino, In mensura contra mensuram, cum abjecta fueris, iudicabis eam.

II. PUNCTUM.

SED superbus suam praecipue divino iudicio, iudicium se quo totum opposit.

Primo quidem cum Christus inter omnia vitia superbiam quae verbo, quae exemplo exagitant, & ex omnibus virtutibus humilitatem non modo ut utilem sed necessariam propoluerit, huic se iudicio superbus manifeste opponit, & nihil aequè detestatur quam quod praecipue Christus commendat, nihil aequè prosequitur quam quod odit Dominus. Nonne hoc est esse illi oppositum? Qui non est mecum, contra me est.

Secundo id patet, quia iudicio de aliis omnibus rebus ferendo, plane superbus sese Christo opponit; de divitiis, de honoribus, de primis cathedris, de humanis laudibus, & de ipso vivendi modo qui dicitur mundus, quidquid iudicet Christus, contrarium omnino superbus sentit. Unde ipse Dominus his à quibus provocabatur ut se mundo manifestaret mundano modo: Mundus me odit, quia testimonium perhibeo de illo, quod opera eius mala sunt. Et paulò post, Venit enim Princeps mundi huius, & in me non habet quidquam. Quasi diceret, nihil illi mecum, neque mihi cum illo est, qui Rex est super universos filios superbiae. Sed omnia nobis opposita.

Tertio denique, cum superbus non superbiat nisi ex opinione sive ex iudicio proprio alicujus boni naturalis quod se putat habere praeter alios, unde laudem & gloriam plus aequo ambit & sectatur, hoc totum iudicium vanum est, vitiosum est, diabolicum est, ac proinde Christo Domino profus oppositum, qui cum de se ipso diceret se nihil esse, se nihil à se facere, si suam gloriam quæreretur, gloriam suam nihil esse; solum Deum esse bonum, & similia: longè magis id dicit & sentit de homine, ac proinde sic dire esse opposita profus sentit, ut, non aliter ac coelum exaltatur à terra, sic viae Domini & cogitationes ejus exaltentur à viis & à cogitationibus superbi & mundani. Unde cum Petrus nondum sanctus, Dominum alloqueretur ex sensu nimis adhuc humano & mundano, Vade, inquit Dominus, post te Satana, scandalum es mihi, quia non sapis en qua Dei sunt, sed ea qua hominum.

135. Mor.
2 10.

Ioann. 8.

If. 47.

Ier. 2.

Sap. 11.

Ibid. 6.

If. 27.

Luc. 11.

Ioann. 7.

Ibid. 14.

Iob. 41.

Ioann. 5.

Et 8.

If. 55.

Matt. 16.

minum. O si vel sapere humana, Christo est adversari, quis nisi superbus præ cæteris Christo adversatur, qui humana præ cæteris sapit? Sic apud S. Ambrosius exponens illud Scripturæ: *Dominus superbis resistit: tanquam sua contumelia propulsator, veluti quoddam suscepit adversus superbiam speciale certamen: tanquam dicat, meus iste adversarius est qui me lacessit, mihi debetur ista congressio.*

Serm. 7
in Ps. 118.

III. PUNCTUM.

SI cui ergo formidandum est tribunal futuri iudicii, superbo maxime est formidandum, qui suum ita divino iudicio iudicium, suos mores, affectus, sensus, vitamque opponit universam, ut quod Christus dixit bonum, hoc malum superbus sentiat; & quod ille malum prædicat, hoc iste nonnum annuntiet. Sed quis sapientior, quis Iudex æquus? Ex quo autem iudicio Iudex iudicabit? An ex divino suo, vel ex mundano superbi & diabolico?

If. 50.

Mal. 4.

Exech.
20.]

Ecce ego ad te superbo, dicit Dominus, quia venit dies tuus, tempus visitationis tuæ. Et cadet superbus & corruet, & non erit qui suscitet eum. Et alibi: Ecce dies venit succensa quasi cavinsus, & erunt omnes superbi, & omnes facientes impietatem, stipula: & inflammabit eos dies veniens, dicit Dominus, quia non derelinquet eis radicem & germen. Videsne superbo maxime paratum esse iudicium? Videsne primos illos esse iudicandos, qui se primos inter homines esse voluerunt? Sicut iudicio contendi adversum Patres vestros, sic iudicabo vos, dicit Dominus Deus.

Atque hæc fortè satis concedes de superbis illis quorum jam iudicia sumpta sunt, de Lucifero, de Pharaone, de Core, Dathan, & Abyron, de Herode & de similibus; de te autem nihil tale esse timendum. At verò vide, quid de rebus sentias & iudices? Quid de divitiis & honore; quid de his omnibus quæ mundus prædicat, & quæ Christus contra execratur? Nam ut ipse agebat, quod hominibus altum est, abominatio est ante Deum. Cuiam iudicio te tuamque vitam magis conformas? Hoc est enim iudicium quod de rerum caducarum pretio facis, hoc est inquam iudicium quod superbia facit, & quod reddit formidandum tribunal Christi, qui contra sentiens contrariam tibi omnino sententiam pronuntiabit. *Dies Domini super omnem superbium & excelsum, & humiliabitur.*

Luc. 16.

If. 12.

Senti de te quidquid voles, atque ista iudiciorum contrarietas quæ est in te & in Christo, vocetur superbia vel quovis alio nomine, parum refert si te vera Christo adversaris, nam hoc est nomen quo vel superbus vel quisque in extremo iudicio male mulctatur, neque in alios quam Christo adversarios dicit Apostolus de sæviturum iudicium, *Terribilis, inquit, expectatio iudicii, & ignis amulatio qua consumptura est adversarios. Dies ille Domini, dies ultionis, ut sumat vindictam de inimicis suis.* Talem vindictam qui non satis timeret, nonne nimis præsumeret? At scito te non posse dici timere illam, quamdiu in te agnosces superbiam quam non exagites & infecteris. *Nimis odio execrationem, & cognosce iustitias & iudicia Dei, ait Sapientis.*

Hebr. 10.

Ier. 46.

Ecc. 17.

FERIA SEXTA.

DE CLARITATE CHRISTI QVAM NON ACCIPIT AB HOMINIBUS.

Adeius verba:

Claritatem ab hominibus non accipio. Joann. 5.

VERITAS PRACTICA.

Claritas quæ ab hominibus accipitur, mera est obscuritas.

RATIO EST, Quia illa claritas tota est inju-

diato hominum, Sed in tali hominum iudicio nihil nisi obscuritas. Ergo & ipsa claritas mera est obscuritas; ac proinde cavenda & contemnenda.

I. PUN-